

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacræ Theologiæ Professoris, Et sanctæ Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtvtibvs,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatvm Serie Vigesimvm-Octavvm De Matrimoniis, &
Sponsalibus, cum Indicibus necessariis

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An ex dispensatione Pontificis Matrimonium dissolui possit. §. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76659](#)

Quo autem iure hanc habeat indissolubilitatem? Variant Doctores. Nam alij hanc insolubilitatem assertant provenire ex Diuina institutione positiua; alij partim ex Diuina institutione, partim ex iure naturali; alij ex solo iure naturali. Sed matrimonii fidelium insolubilitatem concedunt, tum ex Diuina lege, tum ex significacione, quam habet viuimus hypothetica Verbi cum carne assumpta. Quas omnes sententias late referunt Sanch. lib. 2. disput. 12. à numero 4. Basil. Ponce de matr. lib. 1. c. 12. per totum. Gutier. c. 13. Coninch. disput. 26. dub. 2. Ex his sententiis ea semper mihi probabilior fuit, quae hanc insolubilitatem ex iure naturali assertat, matrimonio conuenire, quam docuerunt Courtaur. 2. p. decret. 4. §. 3. numero 5. Vigilanus in infinito. Theolog. c. 16. §. 7. ver. 9. Cordub. lib. 1. q. 25. §. secunda opinio. Petri de Ledesma de matr. quest. 67. artic. 1. dub. 1. Ioann. Azor. tit. 1. instit. moral. lib. 6. quest. 3. in fine. Ioann. de Salas de legib. disput. 5. sect. 81. in fine. Gab. Vazq. disput. 1. de matrim. c. 2. numero 17. & disput. 2. cap. 7. Basil. Ponce lib. 1. de matrim. cap. 13. per totum. Bellarm. lib. 1. de matrim. cap. 12. Rebello. lib. 2. de obligatione in fide. lib. 2. quest. 1. Galpar Hurtado. disput. 8. de matrim. difficult. 2. à numero 4. Paul. Laymann. lib. 5. tract. 10. 3. p. cap. 6. quest. 1. concil. 2. Moucor. quia matrimonium ex sua natura ordinatur, tum ad coniugium, tum amorem fouendum, tum ad prolem generandam, illamque bene instiuentiam, quae sine dubio ex se perpetuatam exigunt, id est Deus rerum omnium Dominus, cum à principio concepsit mutuum corporum traditionem ad coniugalem vsum, non aliter concepsit, quam perpetuum ut pote convenientem ad consequendos fines in coniugio intentos. Huic tamen concessioni, & institutioni non obest, quod aliquando ob aliquam grauem causam permisit Deus vinculum matrimonij dissoluere, sicuti in lege scripta factum est Iudei permitentes libellum repudij, & in lege Euangelica concedi in favorem fidei matrimonio infidelium dissoluere, & matrimonia rata fidelium in fauorem status religiosi. Hanc namque solubilitates extinxerat sunt, neque naturam coniugium mutant, sicut non mutat perpetuam status religiosi, quod possit aliquando solui. Quapropter perpetuas intrinsecas matrimonij & quae matrimonio rato, ac consummato compoti, & aquo matrimonio infidelium, ac fideli. Sed hanc papenitatem sola matrimonio fidelium consummata integrè resolvit, sicuti quorum vero matrimoniorum perpetuas saepe fideli, vel religionis suspenditur.

S. II.

An ex dispensatione Pontificis matrimonium dissoluere possit?

- 1 Matrimonia consummat a fidelium, & qualibet infidelium solui non possunt.
- 2 Ibores Doctores affirmant matrimonium ratum si fidelium solui ex Pontificis dispensatione posse.
- 3 Verius est opposita sententia.
- 4 Satis fundamenta num. 2. adductio.

Convenient omnes Catholicci matrimonia consummata fidelium nullam ob causam solui à Pontifice posse; quia nullibi iniuriant haec concessa facultas, neque expediebat concedi, ut sic aliquo matrimonio significaretur apius, & perfectius vno Christi cum Ecclesia per carnem assumptam, quam nonquam dimisit. Deinde conuenient, matrimonia infidelium sive consummata, sive non dissolui à Pontifice non posse, eo quod Pontifex nullam extra Ecclesiam potestatem habeat. De illis vero conuestis; qualiter eorum matrimonium solui possit, inferius dicemus.

Quocirca controversia inter Doctores versatur circa matrimonium ratum fideli. An ex Pontificis dispensatione solui possit? Affirmant Cajetan. t. 1. opuscul. tract. 2. 8. quest. vni. Antonii. 3. p. iiii. cap. 21. Henric. lib. 1. cap. 8. numero 11. Natur. cap. 2. num. 21. Sanch. lib. 2. disput. 14. numero 2. Lessius. lib. 2. c. 40. num. 146. Gutier. ex parte lib. 1. canon. q. c. 12. & 17. Et de mar. c. 3. num. 3. Hurtado. disput. 2. de matr. difficult. 3. num. 11. Gab. Vazq. 1. 2. disp. 1. 6. c. 7. Mouentur, quia matrimonium ratum fideli non significat unionem Christi cum Ecclesia per carnem assumptam, sed per gratiam, que sapientia in hominibus dissoluta. Neque de hoc matrimonio, sed de matrimonio consummato dictum est à Christo. Dominio Matth. 19. Quod Deus coniunxit homo non separabit. Nulla igitur causa sit, ob quam credi non possit Pontifici reliquam esse potestatem prae dictum matrimonium dissoluendi; maximè cum haec dissolutio paci, & tranquillitati Reipublicae expedita necessaria sit. Quippe solet matrimonium primò contrahi secreto, & co non obstante publicè celebrari secundum, & consummari; quo casu si Pontifex non dispensat, graves iuxta dispensationes, & odia nascuntur. Ut ergo iis omnibus remedium adhibetur, dissolui Pontifex matrimonium ratum, & cogit in secundo consummato persilente, ut sapientia fecit, testis Antoninus.

Ferd. de Castro. sum. Mor. Part. V.

3. p. tit. 1. c. 21. §. 3. Nauarr. c. 22. n. 2. 5. Henric. lib. 11. c. 8. n. 11. Affirmare autem in re tam gravi Pontificem erratum valde temerarium est; ut inquit Valen. 3. p. disput. 10. quest. 1. p. 7. Quod si roges ex qua causa post Pontifex hanc dissolutionem matrimonij concedere i. Respondeat Sanctus, & ferè omnes alii Doctores eam sufficientem esse, si graues discordia, & rixa inter coniuges vel consanguineos timerentur, vel si multa cohabitatio esse non posset, eo quod unus est lepra affectus, vel steriles.

Ceterum esti praedicta sententia probabilissima sit, veriorem existimo, quae Pontifici negat hanc facultatem, quam docente fuit omnes Theologi specialiter Scotus in 4. diff. 3. 1. q. 1. ver. tertio. Bonavent. diff. 27. art. 3. quest. 2. Victor. de matrimonio sum. num. 2. 81. Dominic. Soc. lib. 7. de iust. quest. 2. art. 4. ver. 6. & licet peregre. Et in 4. 2. 7. quest. 1. art. 4. Gregor. de Valen. in 4. 1. diff. 10. quest. 1. p. 7. Basil. Ponce. lib. 9. c. 3. n. 3. Dicunt haec ratione, cum matrimonium sive ratum, sive consummatum iure Diuino, & naturali insolubile sit, nequit nisi Deo concedente dissoluere, ut expressè decidit Innocent. III. in c. ex parte de coniugio coniungat. Ex quo matrimonio inter legitimas personas contrahitur in nullo casu illis viventibus dissolui potest, nisi forte fecerit ex reuelatione Diuina. At neque ex Ecclesiæ traditione, neque ex vlo texu constat Deum Pontifici concessisse facultatem ergo afferenda non est. Id ipsis probatur ex cap. hi qui maximum 12. q. 7. vbi Nicolaus Papa inquit: Ob suorum, amantium, aliamve infirmatam superioren coniugis solui non possum. Nec valet dicere loqui Pontificem de coniugis consummatis, quia nullum est verbum, quo id indicetur. Præterea si in favore status clericalis, & colibarum nequit Pontifex matrimonio fideli. li ratum dissolueret, quomodo ob sedandas inimicias, ob vitandam sterilitatem, aliquaque minora mala hæc facultas censenda est concedi? Adde omnia argumenta, quibus Doctores opposita sententia mouentur ad attuendum hanc potestatem in matrimonio rato procedunt in matrimonio consummato. Si igitur in consummato matrimonio deneratur haec potest etiam in matrimonio rato denegari debet. Vecego afflumpum probemus, satisfaciamus signatum predictum fundamen.

Ad primum. Satis dubium est matrimonium ratum fideli. alium non esse ad significandam unionem Verbi cum natura assumpta; potest enim haec significare, sicut in plurimi Doctorum sententia eam unionem significat matrimonium infidelium consummatum, quinimum matrimonium in sua prima institutione. Sed non obinde conuinetur in nullo casu solui posse, sed solum à posteriori, & tanquam à signo coniungitur ex se insolubile esse. Sed demus matrimonium ratum assumptum non esse ad significandam unionem Christi cum natura assumpta, sed Unionem Verbi cum fidelibus per gratiam, inde solum sit matrimonium ratum solui aliquando posse, scilicet religionis ingressu. Deinde dispensatione, non tamen ex dispensatione Pontificis. Ad secundum negro verba illa Christi Matth. 19. Quos Deus coniunxit homon non separat, non esse intelligenda de matrimonio rato. Suntem enim, esti principaliter de matrimonio consummato intelligantur. Nam vt ex contextu constat Christus Dominus voluit libellum repudij, & polygamiam plurium uxorum Iudei permisit auctoritate, & matrimonium in primis suum statum reducere, ut confiat ex illis verbis. Non legitur quia qui fecit hominem ab initio, masculum, & feminam fecit eos, & propter hanc relinquit homo patrem, & matrem, & adhæredit uxori sua. & erunt duo in carne una. Ex quo Exemplo concludit. Quos Deus coniunxit homo non separat, ut ritus prosequitur Basil. Ponce, lib. 1. cap. 4. à numero 4. Non igitur ex significacione unionis hypothetica, sed ex natura primaria matrimonij statuta est à Christo eius indissolubilitas. Ad tertium dico, si ob vitanda aliqua inconvenientia fatendum esti pontificem potestatem habere dissoluendi matrimonium ratum, cum ferè eadem inconvenientia ex matrimonio consummato sequi possum, ut expeditius facili est constabit, consummandum esse circa matrimonium consummatum eadem potestate gaudere. Cum ergo circa matrimonium consummatum nullus afflueret, neque de matrimonio rato alteranda est. Quarum probat maximè probabilitatem illius opinionis, cui Pontifices adherentes sepè in matrimonio rato dispensarunt. Inde tamen non conuinetur omnino esse certum Pontificem hac gaudente potestate, sed solum esse valde probable: quippe hæc probabilitas sufficit, ut Pontifices dispensando securi, tuūque conscientia procedant, nullumque errorem in praxi committant, tametsi speculatiū loquendo erint, quod non est inconveniens; cum error non sit de iure, sed de facto, & non communis, sed particularis.